

[P. N. Petersen (Røje).]

foreliggende Lovforslag. Jeg beder om Formandens Tilladelse til at citere nogle ganske faa Ord — de findes i Folketingstidenden Sp. 5098, hvor Hr. Ole Bjørn Kraft bl. a. siger —:

„I det Øjeblik Hjemmeværnet er skabt, vil man ikke igen komme til at opleve den 9. Aprils Begivenheder, saa vil vi ikke komme til at opleve det, som vi oplevede den 9. April, at tyske, endogsaa ubevæbnede Skibe sejlede ind i vore Havne og landsatte deres Tropper.“

Mindre kan altsaa ikke gøre det. Jeg tror aldrig, jeg i alvorlig Forhandling har set en saadan Sammenstilling af Ord, der er saa blottet for Indhold som det anførte Citat. Om vi skal opleve en ny 9. April, er det ikke menneskeligt muligt for det danske Folk at øve nogen som helst Indflydelse paa. Ingen har Fred længere, end ens Nabo vil. Norge oplevede ogsaa sin 9. April, og en Række andre Lande har oplevet deres Skæbnetime, men for os alle gjaldt det, at vor endelige Skæbne blev afgjort uden for vort Territorium, maaske i Nordafrika. Det er Sandheden om den 9. April, naar alle Forklaringer bliver trukket fra. Det tyder derfor temmelig ejendommeligt, naar man siger, at man i Aarevis har ventet paa dette Øjeblik, da der blev forelagt et Lovforslag om et statsligt Hjemmeværn.

Uden paa Forhaand at tage Stilling til Begrebet Hjemmeværn i det hele taget anser jeg det for meget uheldigt at gennemføre det foreliggende Lovforslag, da det foregriber den endelige Ordning paa det militære Omraade. Forslaget til den endelige Ordning er jo allerede udarbejdet i Ministeriet; det drejer sig derfor efter alle Solemærker at dømme kun om Maaneder, inden den endelige Ordning bliver gennemført, og der maa da en særlig lysende Inteligens til at forklare Betimeligheden af dette Forslag paa nærværende Tidspunkt.

Det fremgaar da ogsaa af den højtærede Forsvarsministers Fremsættelsestale, at han med Generalkommandoen og Søværnskommandoen var enig i, at det af rent faglige og militære Grunde var mest forsvarligt at vente, indtil Forsvarskommissionens Arbejde var endt, saa at Spørgsmaalet om et Hjemmeværn kunde gaa ind i den samlede Overvejelse. Saa sker der noget besynderligt, idet den højtærede Forsvarsminister gennem Forsvarskommissionen forespørger de forskellige Partier, om Hjemmeværnsordningen skal gennemføres straks eller gaa ind i de samlede Overvejelser med Hensyn til vort

Militærvæsen, og da Venstre og de Konserverative kræver den gennemført straks, resolverer Ministeren, at da der ikke er Enighed om Tidspunktet, maa Ordningen gennemføres straks, uden smaalig Hensyntagen til, om den skal laves om igen om faa Maaneder eller maaske helt falde bort — vi ved det ikke.

Jeg skal ikke nægte, at dette Resultat virkede noget overraskende. Hvis Ministeren havde sagt: Generalkommandoen, Søværnskommandoen og jeg er enige i, at det sagligt vilde være mest forsvarligt at lade Spørgsmaalet om en Hjemmeværnsordning gaa ind i de samlede Overvejelser, og hvis der skal gennemføres en saadan Ordning allerede nu, maa der være Enighed derom — saa vilde der have været Mening i det. Men Ministeren lod altsaa det sagligt forsvarlige vige for Venstres og de Konserveratives Krav. Nu erindrer jeg ikke noget om, at Venstre og de Konserverative paa et tidligere Tidspunkt har stillet visse Krav med Henblik paa det foreliggende Lovforslag, lige saa lidt som jeg finder det sandsynligt, at Regeringen har informeret de to Partier om de Overvejelser, der har fundet Sted angaaende en Hjemmeværnsordning. Er dette rigtigt, kunde Ministeren uden Skade have undladt at forelægge Lovforslaget nu og ladet Problemet gaa ind i de samlede Overvejelser, der formentlig begynder meget snart; ved at forelægge det nu, har han provokeret en Uenighed frem, der ikke vil være gavnlig for en forsvarlig Løsning af Forsvarsspørgsmaalet i det hele taget.

Nu anfører Forsvarsministeren ganske vist, at man ved Behandlingen af Sagen maatte tage Hensynet til Udlandet med ind i Overvejelserne, ligesom der for Tiden foregaar visse løbende Forhandlinger mellem Regeringerne i de nordiske Lande om de militære Forhold. Der er jo ingen Grund til at bebrejde Ministeren, at han søger at orientere sig om Forholdene i andre Lande, men det er ikke umiddelbart indlysende, at det vil imponere den store Verden, at Ministeren forelægger et Lovforslag, der forudsætter en Eengangsudgift paa 50 Mill. Kr. og en Udgift paa 12 Mill. Kr. aarlig, og ifølge hvilket den enkelte Mand skal have en Uddannelsesetid, der ikke maa overstige 100 Timer aarlig i 2 Aar. Det ligger nær at antage, at Ministeren med Sindsro kunde have undladt at forelægge dette Forslag af Hensyn til Udlandet.

Derimod kan det jo ikke nægtes, at den højtærede Forsvarsministers Oplysning om, at der foregaar visse løbende Forhandlinger